

Lilac

บําเพ็ญเพียร เป็นเซียน ด้วยภาษา

C 语言修仙

一十四洲 อีลือซือจ้าว เซียน เจินซุนเจิน แบล 大米小粥炒白菜 วาต

บำเพ็ญเพียรเป็นเซียน ด้วยภาษา C

C语言修仙

3

อัสสือซ้อโจว

เจี้ยน

เฉินซุ่นเจิน

แปล

Lilac

๑๑๕๐๑๔ ดัชนีรายการหนังสือ

คำนำสำนักพิมพ์

บำเพ็ญเพียรเป็นเขียนด้วยภาษา C ที่อยู่ในมือของคุณผู้อ่านนี้ คือนิยาย
ที่ผสมผสานระหว่างวิทยาศาสตร์สุดล้ำและกำลังภายในสุดขีด เมื่อ **หลินสวี**
โปรแกรมเมอร์ไล่แห่งคนหนึ่งทั้งชีวิตถนัดเพียงการเขียนโค้ด วิถีชีวิตปกติ
ของเขาคือร่วมมือกับเพื่อนรักอีกสองคนพัฒนาระบบ AI อัจฉริยะเพื่อส่งเข้า
ประกวด โดยมี **ตงจวิน** ผู้ก่อตั้งและซีอีโอแห่งอาณาจักรเทคโนโลยี ‘กาแล็กซี’
สนับสนุนเงินทุนอันจำกัดอยู่เบื้องหลัง แต่แล้วหลินสวีกลับถูกดูดเข้าสู่ระบบ
บำเพ็ญเพียร และพบว่าโลกใบนี้กำลังถูกคุกคามจากปีศาจร้าย มีเพียงวิธีแห่ง
ผู้บำเพ็ญเพียรเท่านั้นที่จะหยุดยั้งหายนะที่กำลังเกิดขึ้นนี้ได้ หลินสวีจะร่วมมือ
กับสถานการณ์ที่กดดันทั้งสองทางนี้ได้อย่างไร มาเอาใจช่วยเขาไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

หลินสวินกลับบ้าน ด้วยท่าที่ระแวงระวังตลอดทาง

หลังจากถูกอุ้มวางลงบนโซฟาแล้ว เขาก็เหวี่ยงหน้ามองตงจวิน “ฉันรู้สึก
ว่าบางอย่างไม่ถูกต้อง”

“อาชะ?” ตงจวินส่งเสียงขึ้นจุกเบาๆ “ตรงไหนไม่ถูกต้องเหรอ”

“แฟนจะไม่ทิ้งฉันไว้ในห้องโถงของโรงพยาบาล” หลินสวินพูดอย่าง
จริงจัง “และเขาก็จะไม่ทำชาฉันหัก”

หลินสวินเห็นรอยยิ้มเจือปนในดวงตาของตงจวินเล็กน้อย

จากนั้น ตงจวินก็อุ้มพอยเตอร์ไว้ในอ้อมแขนของตนเองและพูดว่า “เป็น
เด็กดีนะ”

คำพูดนี้ดูเหมือนกำลังพูดกับพอยเตอร์ แต่หลินสวินรู้สึกว่าตงจวิน
กำลังพูดกับตัวเองมากกว่า เขารู้สึกไม่ดี

คุณหมอได้จ่ายสเปรย์คลายปวด ตงจวินนั่งลงข้างๆ ยกขาของหลินสวิน
ขึ้นมาบนตักของตัวเอง เปิดฝาสเปรย์ออก พ่นจากเข่าถึงข้อเท้าไปมาหลายรอบ
ไอบีเอ็นแทรกซึมผ่านเข้าไป

ยาที่ป้อนให้เสียนจื่อให้มาทานั้น มีสรรพคุณกระตุ้นเลือดซึ่งมีความร้อน
แต่ตอนนี้กลับมีชั้นยาเย็นบางๆ มาพ่นทับ มันเป็นความรู้สึกที่หลินสวินยากจะ
อธิบาย แต่ว่าสเปรย์ขวดนี้ได้ผลชะงัดนัก ความเย็นช่วยบรรเทาความเจ็บปวด
ไปได้มากทีเดียว

การเดินทางด้วยรถจากโรงพยาบาลใช้เวลาครึ่งชั่วโมง เลือดไหลเวียน

หลายครั้งภายในครึ่งชั่วโมงนี้ บริเวณเหล่านั้นที่เดิมที่ไม่ได้พุกซาก็แย่งกัน
ผุดรอยจำพุกซ้าขึ้นมา

แสงยามพลบค่ำมืดสลัว คล้ายมีบางอย่างลอยอยู่กลางอากาศ

เสื้อผ้าของตงจวินเป็นสีดำ

ขาของหลินสวีวางอยู่บนนั้น บนผิวหนังสีขาวมีจุดสีน้ำเงินและม่วง
หลายจุด

หลินสวีรู้สึกท้อแท้ของตัวเธอเองใช้การไม่ได้ คิดว่าหากนี่ก่อนข้างจะ
อีโรติกอยู่บ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนี้เรียวยาวสวยงามของตงจวินยังคงวาง
อยู่บนขาของเธอ

ในขณะที่หลินสวีกำลังฆ่าความคิดนี้ จู่ ๆ ก็ได้ยินตงจวินพูดขึ้นว่า
“ขาของนายสวยจริง ๆ”

ทันทีที่พูดจบ พอยเตอร์ก็เดินไปข้างขาของหลินสวี ยึดอุ้งเท้าออกมา
พยายามที่จะหวดคลึงจุดที่พุกซ้าที่สุดบนขาของเธอ

จากนั้นก็ถูกตงจวินหัวหนึ่งตรงหลังคอและทิ้งลงกับพื้น

พอยเตอร์ร้อง “เมี้ยว” ใส่ตงจวินด้วยน้ำเสียงขำขำ วังตึง ๆ จากไป

หลินสวีหัวเราะ “นายทำให้คนอื่นเขาโกรธแล้ว”

ตงจวินพูด “ทุกครั้งที่มันถูกทิ้งให้อยู่บ้านคนเดียวก็จะโกรธง่าย”

หลินสวี “พอยเตอร์ชอบอยู่กับคนจริง ๆ”

ตงจวินไม่พูดอะไร

หลินสวีละสายตาจากแผ่นหลังของพอยเตอร์ มองไปที่ตงจวิน

บางทีอาจเป็นเพราะแสงไฟ แววดตาของตงจวินดูลึกลับมาก รูปร่างตา
ของเธอแต่เดิมก็เป็นสีดำล้วนอยู่แล้ว ดวงตาสีขาวดำที่ตัดกันชัดเจนดูแข็งแกร่ง
เป็นพิเศษ

น้ำเสียงของตงจวินก็ลดต่ำเล็กน้อย “นายอยู่ข้างนอกคนเดียว ฉันก็
ไม่ค่อยแฮปปี้เท่าไร”

หลินสวียกสองแขนหันไปหาตงจวิน

ตงจวินเข้าใจและโน้มตัวลงมา

หลินสวีกอดตงจวิน จูบผมข้างหูของเธอ พูดว่า “อย่าโกรธเลยนะ”

ตงจวิน “ทำไมนายถึงได้เก่งแบบนี้”

หลินสวิน “...”

ดีมาก นายถามในสิ่งที่ฉันอยากถามออกมาแล้ว

หลินสวิน “พรสวรรค์...ของฉันค่อนข้างดีนะ”

หลินสวินไม่สามารถเคลื่อนไหวได้สักเท่าไร อาหารเย็นจึงถูกจัดวางในห้องนั่งเล่น เขากับตงจวินนั่งไถลกันมาก หลังจากกินข้าวเสร็จก็พึงตัวอย่างเกียจคร้านครู่หนึ่ง ตงจวินอุ้มเขาขึ้นมาอีกครั้งอย่างง่ายดายในพริบตา

หลินสวินคิดว่าตงจวินจะต้องกลายเป็นยานพาหนะของเขาภายในหลายวันนี้อย่างแน่นอน แต่ว่าเมื่อเดินไปถึงตีนบันได เขาก็ยังรู้สึกเกรงใจเล็กน้อย เขาก็ย้อนกลับไปส้อมเรียนอีกครั้ง เจี้ยโก้วมีโครงสร้างของชาวคอเคเซียน เขาเป็นคนที่ต่อสู้เก่งที่สุดในบรรดาพวกเขาสามคน แต่ถ้าขอร้องไห้ยกถึงน้ำขึ้นขึ้นหกภายในลมหายใจเดียว เขาจะต้องเอดครวญไปครึ่งวันแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นน้ำหนักของชายวัยผู้ใหญ่หนักกว่าถึงห้ามาก

หลินสวินไม่อ้วน แต่ก็ไม่ได้ผอมมาก ร่างกายค่อนข้างปกติ ฉะนั้นจึงมีน้ำหนักที่ปกติเช่นกัน ตงจวินต้องการจะอุ้มเขาขึ้นชั้นสาม เขารู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร ดังนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้สึกว่าตัวเองน่าจะกระโดดขึ้นไปได้”

ตงจวิน “นายกำลังพูดอะไรนะ”

“ฉันไม่ได้กำลังสงสัยนาย” หลินสวินพูด “ฉันกลัวว่าจะทำให้เทพบุตรของฉันเหนื่อย”

ตงจวิน “อ้อ”

ตงจวินหันมา

หลินสวินเห็นประตูลิฟต์อยู่ตรงหน้าเขา

หลินสวิน “...”

หลินสวิน “ขอโทษที่ เพราะฉันไม่มีประสบการณ์”

ตงจวินหันมาจูบเขาที่หนึ่ง

หลินสวินไม่พูดจา

เมื่อกลับมาถึงห้อง เมื่อพอยเตอร์ที่นอนอยู่บนเตียงในตอนแรกเห็นพวกเขาสองคนเข้ามา ก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องเสื้อผ้าวางอย่างไม่สนใจไยดี

ตงจวินนั่งลงบนเตียงแทนที่ตำแหน่งของพอยเตอร์ ไม่มีท่าที่ต้องการจะอุ้มแมวของตนเองกลับมาและไม่มีวี่แววว่าจะวางหลินสวีลงเช่นกัน “คืนนี้จะทำอะไร”

หลินสวีครุ่นคิด คิดวิธีฆ่าเวลาอย่างอื่นไม่ได้นอกจากอ่านบทความวิจัย หลังจากตงจวินเข้าใจคำเรียกร้องจากเขาก็ขี้ๆ ผมงของเขา “อย่างนั้นก็ไปอาบน้ำก่อน”

เรื่องนี้ไม่มีปัญหา

หลินสวีอยากจะทำน้ำจริง ๆ แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่สามารถอาบน้ำด้วยขาข้างเดียวได้ และถ้าสองขาของเขาแตะพื้นก็จะถูกกระแทกอย่างเจ็บปวดทันที

หลินสวี “ฉันคิดว่าฉันไม่ไหว”

ตงจวิน “ฉันช่วยนายได้”

“ถ้าทำด้วยกันกับนาย” หลินสวีพูด “ฉันยังไม่สามารถเอาชนะความรู้สึก...ความรู้สึกทางจิตใจแบบนี้ได้เลย ฉันรู้สึกเหมือนยังไม่รู้จักนายดีพอ”

ตงจวิน “ถ้านายไม่ได้ชุกหน้าของนายบนไหล่ฉันตอนที่พูดประโยคนี้ละก็ฉันคิดว่ามันยังมีพลังโน้มน้าวมากกว่า”

หลินสวี “ถ้าไม่ใช่เพราะนายอุ้มฉันอยู่ ตอนนี้ฉันก็คงจะเอาหน้าชุกหมอนแทนไหล่ของนายไปแล้ว”

“อาฮะ” ตงจวินพูด “ถ้าอย่างนั้นนายก็เอาหัวไปชุกหมอนตอนนี้ได้เลย”

หลินสวี “ไม่ละ”

ตงจวินหัวเราะ หลินสวีรู้สึกทรวงอกของตงจวินสั่นเทาเล็กน้อย

หลินสวี “แต่ฉันก็จะไม่อาบน้ำกับนายตัวต่อตัว”

“คนละครึ่งทาง” ตงจวิน “ฉันส่งนายลงอ่าง จากนั้นก็รับนายออกมา”

หลินสวี “ถ้าน้ำเสียงของนายไม่เหมือนกับจะส่งฉันไปโรงเรียนอนุบาลละก็นะ”

ตงจวิน “ตอนนี้ฉันไม่ใช่ผู้ปกครองของนายรีไรง”

หลินสวี “เมื่อตอนกลางวันนายยังบอกว่าเป็นแฟนอยู่เลย”

ตงจวิน “นายไม่ยอมถอดเสื้อต่อหน้าแฟนด้วยซ้ำ”

เอาเถอะ

หลินสวินคิดว่าตอนนี้เขารู้วิธีที่ถูกต้องในการเข้าหาเทพบุตรแล้ว
ซึ่งก็คือการต่อล้อต่อเถียง

และเขาก็พ่ายแพ้ในการโต้เถียงครั้งนี้ ได้แต่พูดอย่างน้อยใจว่า “ขอบคุณ
คุณผู้ปกครองที่ส่งฉันลงไปในอ่าง”

ในที่สุดตงจวินก็วางหลินสวินลงบนเตียง จากนั้นจึงพูดว่า “ฉันจะไป
เปิดน้ำ”

หลินสวินห่อตัวเองด้วยผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ที่หุ่ยนยต์ส่งมาให้ จนกระทั่ง
ตงจวินผู้ซึ่งเป็นผู้ปกครองและยานพาหนะอุ้มเขาจากไปและวางเขาลงในอ่าง
ที่ตีฟองขาวเหมือนนางเกี้ยวขึ้นหนึ่งลงในหม้อ

เขาหาดำแหน่งของตัวเองเหมือนเกี้ยวที่ว่อนนอนสบาย ไหล่และหน้าอก
ครึ่งหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากฟอง เริ่มสำรวจปุ่มฟังก์ชันต่าง ๆ ของอ่างอาบน้ำ

หุ่ยนยต์ตัวน้อยก็เดินมาถึงอ่างอาบน้ำพร้อมผ้าเช็ดตัว เสื้อคลุมอาบน้ำ
และเครื่องใช้มากมาย

หลินสวินได้ยินตงจวินพูดกับหุ่ยนยต์ว่า “ดูแลเขาให้ดี”

ทว่าไม่ว่าใครก็ตามที่มีใจกตัญญูจะต้องประทับใจกับการดูแลอย่าง
พิถีพิถันจากผู้ปกครองเช่นนี้อย่างแน่นอน

หลินสวินผู้มีใจกตัญญูแหงนหน้าขึ้นมองตงจวิน

น้ำสาดกระเซ็นใส่ตงจวินจนตัวเปียกขณะที่วางเกี้ยวลง ส่วนหนึ่งของ
เสื้อเช็ดสีขาวกลายเป็นกิ่งโปร่งแสง เผยให้เห็นรอบเอววับ ๆ แวม ๆ

ตงจวินคล้ายสังเกตเห็นสายตาของหลินสวิน เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

หลินสวินนึกได้ว่าตอนที่อยู่บนโซฟา ตงจวินพูดด้วยน้ำเสียงเดียวกับ
หมอว่าขาของตนเองสวย

เขาจึงเอ่ยออกไปด้วยความจริงใจ “เอวของนายก็สวยมากเหมือนกัน”

ตงจวิน “...ขอบคุณ”

หลินสวีนหุบปากแล้ว

เขารู้สึกได้ถึงอันตรายเลือนราง

จากนั้นก็เห็นว่าเทพบุตรมองมาคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม ตงจวินหันหลังกลับไปห้องอาบน้ำชั้นใน ดึงประตูกระจกฝ้าปิดและเสียงน้ำก็ดังขึ้น

หลินสวีนตื่นนอนอยู่ในอ่างอาบน้ำหลายครั้งและเริ่มจัดการกับตัวเอง แต่ว่าสิ่งที่สามารถทำได้ในอ่างอาบน้ำมีจำกัด ท้ายที่สุดเขาก็ทำทุกอย่างให้เสร็จก่อน แะตัวอยู่ในอ่างอย่างเชื่องฟังรอตงจวินออกมา

ตอนที่ตงจวินเดินออกมา บนตัวของเขาสวมเพียงเสื้อคลุมอาบน้ำตัวเดียวเท่านั้น เนื่องจากผมยังไม่แห้งดี ปอยผมที่ติดอยู่บนแก้มม้วนงอเล็กน้อย บุคลิกนี้หล่อกว้างขวาง เมื่อบวกกับความสมบูรณ์ของแพะชั้นที่ขึ้นอยู่กับใบหน้าเป็นหลัก เพียงสวมเสื้อคลุมอาบน้ำก็เหมือนสวมเสื้อผ้าชั้นสูง ผ้าเนื้อนุ่มสีขาวราวหิมะไม่สามารถทำให้บุคลิกที่ค่อนข้างห่างเหินของตงจวินนุ่มนวลลงได้ โครงหน้าของเขายิ่งดูเย็นชาเมื่อไม่ได้ใส่แว่น

แต่นี่คือการมองจากระยะไกล

หลังจากเดินเข้ามาใกล้ หลินสวีนเงยหน้ามองตงจวิน และมั่นใจอีกครั้งว่ามีแสงแวววาวอ่อนโยนในดวงตาของชายคนนี้

เขาตีผิวน้ำสองสามที

อ่างอาบน้ำเป็นแบบบิลท์อิน ขอบหินอ่อนสีขาวข่าง ๆ นั้นกว้างมาก ตงจวินนั่งลง เอื้อมมือเช็ดโฟมออกจากแก้มของหลินสวีน

นิ้วอุ่น ๆ ของตงจวินเลื่อนจากแก้มไปที่กกหูโดยไม่ได้ยกมือออกไปเลย นิ้วหยุดอยู่ที่ผมของหลินสวี มีไอน้ำที่ชวนให้คนใจสั่นค้างอยู่บริเวณที่นิ้วของตงจวินวาดผ่าน

ตงจวินหยิบผ้าขนหนูผืนหนึ่งไว้ในมือ หลินสวีก้มหน้าลงอย่างให้ความร่วมมือ กำลังมือของเทพบุตรของเขานั้นไม่แรงไม่เบาจนเกินไป เช็ดผมเขาแห้งครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็เปิดเครื่องเป่าผม ลมที่มีอุณหภูมิพอเหมาะพัดลงมาเหนือศีรษะ หลินสวีหรีตาลงเล็กน้อย

หลินสวีว่า “อันที่จริงฉันจัดการชีวิตตัวเองได้”

ตงจวินที่กำลังใช้นิ้วสางผมให้พูดว่า “นายเลือกที่จะไม่จัดการเองก็ได้”

“ฉันคิดว่า นายจะทำให้ฉันเคยชินไม่ได้” หลินสวีรู้สึกท้อใจตัวเองเพียงพอยัง ประเด็นการโต้แย้งก็มีพลังแน่นอนว่าเขาไม่ได้หยิบยกประเด็นขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ แม้จะพูดว่าตามใจตงจวินทุกอย่าง แต่เขาก็ไม่ชินกับการเป็นคนที่ไม่มีความมั่นใจ เขาจึงพูดว่า “เกิดวันไหนฉันไม่ได้อยู่กับนายแล้ว จะต้องทรมาณใจไปพักใหญ่แน่ ๆ”

ตงจวินเพียงมองมา ขนตาหลุนลงเล็กน้อย มีประกายที่ดูสงบในดวงตาของเขา หลินสวีได้ยืนตงจวินพูดว่า “ฉันจะให้แหวนหมั้นตอนนี้เลยก็ได้”

“อย่า” หลินสวียิ้มเอ่ย “นายจะหุนหันพลันแล่นแบบนี้ไม่ได้”

ในดวงตาของตงจวินก็เจือปนรอยยิ้มน้อย ๆ เขาเอ่ยว่า “ฉันไม่ใช่เทพบุตรของนายหรอก”

หลินสวี “ใช่สิ”

นิ้วของตงจวินเลื่อนจากผมของหลินสวีลงไปที่ด้านข้าง ปลายนิ้วคล้ายจะวาดผ่านลูกกระเดือกของหลินสวีโดยไม่ตั้งใจ จากนั้นก็บิดผ่านโครงขากรรไกรสุดท้ายก็เช็ดคางของเขาขึ้น ให้หลินสวีสบสายตาโดยตรง

ตงจวิน “เทพบุตรเคยตัดสินใจอย่างหุนหันพลันแล่นไหม”

หลินสวีครุ่นคิด “เหมือนจะไม่เคย”

ตงจวินตอบ “อืม” เรียบ ๆ

แสงอ่อน ๆ ของห้องน้ำตกระทบบนร่างของตงจวิน เผยให้เห็นผิวที่สะท้อนแสงแวววาวดูชุ่มฉ่ำไม่ขมกสีชา หลินสวีเหม่อลอยเล็กน้อย “นายดูดีจริง ๆ”

ตงจวินไม่ได้พูดอะไร หลินสวีนหลุบตาลง รู้สึกว่าขนตาของตัวเองกำลังสั้นไหวเล็กน้อย เขา รู้สึกว่าปลายนิ้วของตงจวินกำลังเลื่อนผ่านใบหน้าของเขาอย่างแผ่วเบา ยาวตึง จนถึงหางตา สันจมูก ริมฝีปาก ไม่พลาดแม้รายละเอียดเดียว

ความคลุมเครือหนักรอตัวขึ้นอย่างเชื่องช้าภายใต้การเคลื่อนไหวดังกล่าว หลินสวีนมองไม่เห็นหน้าของตงจวินจากมุมนี้ อย่างไรก็ตาม เขาสามารถเห็นหน้าอกขนาดใหญ่และเส้นกล้ามเนื้อเลื่อนรางที่เผยออกมาระหว่างเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาว และแทบจะสามารถได้ยินเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

ผ่านไปเนิ่นนาน ตงจวินจึงพูดขึ้น “นายหน้าตาเหมือนใคร”

“เหมือนแม่ของฉันทละมั้ง” หลินสวีนครุ่นคิด “ใคร ๆ ก็คิดแบบนี้ ถึงฉันจะจำแม่ไม่ได้เพราะแม่กับพ่อของฉันเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถยนต์ตั้งแต่ฉันยังเล็กมาก”

เสียงของตงจวินกุดต่ำเล็กน้อย “เธอจะต้องเป็นคนสวยมาก”

หลินสวีน “ฉันก็คิดว้างนั้น”

ตงจวินดึงมือกลับมา เมื่อไรที่กำบังเบื้องหน้าแล้ว หลินสวีนมองตงจวินอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นก็นึกถึงฉากวันนั้นที่ตนเองเดินผ่านตงเงินหน้าสุสานในวันฝนตกหนัก ตงเงินก็มีใบหน้าที่ชัดเจนและอารมณ์ที่หนักอึ้งเช่นนี้ แม้ว่าหลินสวีนจะไม่ชอบตงเงิน แต่ก็ต้องยอมรับว่าชายผู้นั้นมีใบหน้าที่มีเสน่ห์มากทีเดียว

นี่ก็เป็นการพิสูจน์ว่า ไม่ว่าเวลาจะล่วงเลยอย่างไร ยี่สิบปีต่อมา เทพบุตรของเขาก็ยังเป็นเทพบุตรคนนั้น

ส่วนเหตุผลที่ว่าทำไมตงเงินถึงไปปรากฏตัวที่สุสาน นี่เป็นสิ่งที่หลินสวีนยังคงคิดไม่ออก

“นายหน้าตาค่อนข้างคล้ายคุณตงเงิน” หลินสวีนพูด “ครึ่งเดือนก่อนฉันเห็นเขาที่สุสานที่ซานเมืองฝ่งตะวันออก นายรู้ไหมว่าเขาไปที่นั่นทำไม”

ตงจวิน “ฉันไม่เข้าใจเขา”

หลินสวีน “อย่างนั้นข่าวลือก็เป็นความจริงหรือ บนอินเทอร์เน็ตบอกว่านายเกลียดเขา”

“ฉันกับเขาแค่เกี่ยวพันกันทางสายเลือดเท่านั้น” ตงจวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “แต่ฉันไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะเกลียดเขา”

หลินสวีถาม “หมายความว่ายังไง?”

นิ้วของตงจวินกดอยู่บนไหล่ของหลินสวีที่โผล่มาเหนือน้ำ น้ำเสียงของเขากดต่ำเล็กน้อย “เพราะว่าฉันก็เป็นเหมือนเขา”

หลินสวีแค่น้ำลาย

ตงจวินเลิกคิ้วเล็กน้อย

“ฉันรู้สึกว่ามันค่อนข้างเหมือนกัน” หลินสวีพูด “นายยังพูดจาดูง่ายกว่า”

น้ำในอ่างอาบน้ำสาตกกระเซ็น จูบของตงจวินจู๋โจมหลินสวีอย่างไม่คาดคิด การเคลื่อนไหวนั้นหนักหน่วงจนแทบจะกลายเป็นการชกกัดดูตึง หลินสวีเอื้อมมือโอบไหล่ของตงจวิน ส่วนมือของตงจวินโอบรอบเอวหลินสวีอยู่ใต้น้ำ

ร่างกายเปลือยเปล่า

ลมหายใจของหลินสวีหอบสั้นเบาๆ แม้ว่าตงจวินจะยังอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำ แต่ร่างกายของหลินสวีกลับไม่อยู่ในสภาวะที่จะปกป้องได้เลย น้ำในอ่างอาบน้ำกระเพื่อมไหวไปมา ชายเสื้อคลุมอาบน้ำที่ชุ่มน้ำปิดผ่านร่างกายของเขา ปฏิกริยาทั้งที่ควรและไม่ควรมีทั้งหมดถูกกระตุ้นซ้ำๆ

ในที่สุดเมื่อหลินสวีปลดปล่อยกึ่งวงหน้าผากบนไหล่ของตงจวิน พยายามสงบลมหายใจ หลังจากแช่น้ำร้อนอยู่นาน ความอ่อนล้าเอ่อล้นออกมาจากทั่วร่าง แขนไรรีแรงพาดห้อยอยู่บนไหล่ของตงจวิน

แต่ว่าในวินาทีต่อมา ลมหายใจของเขาถี่เร็วขึ้นมาฉับพลัน

ตงจวินจูบที่ต้นคอของเขา ก่อนจะกระเด้งลงมาอย่างเชื่องช้า ทว่าการกระทำที่ไม่เร่งรีบเช่นนี้ต่างหากที่ทำให้ความรู้สึกคลุมเครือบางอย่างเข้มข้นจนแทบจะหยาดหยดออกมาได้

น้ำเสียงของหลินสวีแหบแห้งและขึ้นจมูกเล็กน้อย ทันทีที่เปล่งเสียงออกมา เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสัตว์ตัวเล็กๆ ที่กำลังขอความเมตตา

“ขาของฉันทิ้งก้อยู่...”

ตงจวินเงยหน้าขึ้น หัวเราะเบาๆ ข้างหูเขา

“วันนี้นาย...ต่อสู้จนขาตัวเองหักไม่ใช่หรอไง”

หลินสวีจูบบริเวณต้นคอของตงจวิน จากนั้นก็เอนกายพิงเขาแล้วหัวเราะ

ไต้ยิ่นตงจวินพูดว่า “แต่การคาดการณ์ของนายก็คือ ฉันยังเป็นคนมีมโนธรรม”

หลินสวีตื่นตัวทันใด “หรือว่านายไม่ใช่คนที่มโนธรรม”

ตงจวิน “ไม่ใช่”

หลินสวี “นายต้องยึดมั่นในคุณสมบัติพื้นฐานของเทพบุตร...”

ยังพูดไม่ทันจบ ปากก็โดนประกบปิด เขาถูกกดไว้จนเกือบจมนอยู่ในน้ำ ทั้งตัว ลมหายใจติดขัด ทั้งร่างกายสูญเสียการควบคุม

ผู้ชายคนนี้ ไม่คิดที่จะเป็นมนุษย์แล้วจริงๆ

หลินสวีรู้สึกเสียใจกับบางสิ่งที่ได้ทำลงไป

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เขาก็ถูกตงจวินพันไว้ในผ้าขนหนูผืนหนึ่งและอุ้มขึ้นมาจากน้ำ

อันที่จริงตงจวินยังคงรักษาคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นเทพบุตรไว้ ไม่ได้ละทิ้งการเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ทว่าทุกอย่างที่เขาได้ทำภายในหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาเขาก็ได้สั่นคลอนขอบเขตของมนุษย์แล้ว

นี่เป็นผลทำให้หลินสวีไม่ได้อ่านบทความวิจยด้วยซ้ำ ได้แต่อุ้มพอยเตอร์อยู่ในอ้อมแขนของตัวเองพร้อมกับหันหลังให้ตงจวิน เป็นการประกาศว่าจะถอนตัวจากการเป็นแฟนคลับ

ตงจวินกอดหลินสวีจากด้านหลัง เรียกเขาว่าที่รักแผ่วเบา

หลินสวีรู้สึกผิดหวังกับตัวเอง เขาถูกคำว่า “ที่รัก” นี้ดึงกลับไปเป็นแฟนคลับอีกครั้ง และหันกลับมาให้ความสนใจกับตงจวิน

เห็นตงจวินหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อเข้าสู่ระบบเว่ยปั๋ว

หลินสวีเพียงแค่มองดู ความวุ่นวายที่พวกเขาทั้งคู่ได้สร้างไว้ก่อนหน้านี้ ยังคงอลเวงไม่หยุด พืดหน้าแรกยังคงเต็มไปด้วยความคิดเห็นซื่อจาง - มีส่วนน้อยที่เชื่อมั่นในประวัติย่อของเขา ไม่จู้จิมด้วยเรื่องดังกล่าวอีก หรือแม้แต่

มีกลุ่มคนบางส่วนที่กลายเป็นคู่ชิป และถูกแฟนคลับภรรยาไล่ออกจากการเป็นแฟนคลับ

แน่นอนว่ามีคนจำนวนมากที่มีทัศนคติแปลกประหลาดเช่นกัน - ท้ายที่สุดแล้ว เราไม่สามารถแน่ใจได้เลยว่าคนที่อยู่ปลายทางบนอินเทอร์เน็ตจะเป็นคนทั้งหมด บางทีบางกลุ่มอาจจะเป็นส่วนขี้ได้

มีความคิดเห็นสองประเภทที่โดดเด่นที่สุด

ประเภทที่หนึ่งคือ พวกที่จับประเด็นเรื่องหลินสวีนไร้การเปิดเผยตัวตนมาสามปีหลังเรียนจบ กล่าวว่าเขาเป็นพวกที่ได้รับการศึกษาสูงสุดแต่ตอนนี้ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ นอกจากสานสัมพันธ์กับตงจวินแล้วก็เหี้ยมขี้ไก่ไม่ฟอชวนให้น่าหัวเราะ

ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่บอกว่าจินตนาการของพวกเขาช่างล้ำเลิศเหลือเกินตงจวินแค่พิมพ์ว่า ‘เพื่อนตัวน้อย’ เท่านั้น ยังไม่ได้เปิดเผยอย่างเป็นทางการเสียหน่อย การหมกมุ่นอยู่ในโลกของตัวเองนั้นน่าตลกมาก

หลินสวีนไม่มีความเห็นใด

ถึงอย่างไรคนที่ตงจวินเรียกว่าที่รักในตอนนั้นก็ไม่ใช่คนอื่นสักหน่อย

แต่เขากลับเห็นตงจวินคลิกเข้าไปที่หน้าหลักของรุ่นพี่

ข้อความที่รุ่นพี่ส่งให้หลินสวีนยังคงอยู่เป็นข้อความแรก ไร้การเปลี่ยนแปลงใดๆ ในข้อความ ยังคงเป็น [ไม่เจอกันหลายปีเลยนะ เทพสวีน]

กลุ่มคนด้านล่างต่างกำลังกัมกราบหลินสวีนในตอนนั้น

จากนั้น เขาก็เห็นตงจวินกดปุ่มส่งต่อ

กาเล็กซี - ตงจวิน : [อุ้มหนีไปแล้ว]

จากนั้นก็ปิดโทรศัพท์มือถือ วางลงข้างแจกันแก้วที่มีดอกกุหลาบปักอยู่

หลินสวีนกัดเทพบุตรของตนเอง จากนั้นก็ถูกกดไว้เป็นการลงโทษครูหนึ่ง เขาไม่ได้ไปอ่านคลื่นพายุที่ตามมาในอินเทอร์เน็ต อาจเป็นเพราะเกียรติยศอันจอมปลอมของเขาได้มาถึงจุดที่น่าพึงพอใจสูงสุดแล้ว

สามวันหลังจากนั้น หลินสวีนไม่ได้ออกไปไหนเลยเพราะขาของเขา ในช่วงสามวันนี้ เขาอาศัยอินเทอร์เน็ตเพื่อสื่อสารกับโลกภายนอก ตอนนี้นี่คือวัน

สามารถครองร่างมนุษย์ได้สามชั่วโมงต่อวันด้วยลำแสงแห่งพระพุทธเจ้า แต่ก็ยังต้องอยู่ในอ่างในเวลารอ หลังจากรอยแยกที่สถานีซีเจิงถูกปิดลงแล้ว เมืองหลวงก็ดูเหมือนโลกที่สงบสุข แทบไม่มีปีศาจตัวใหม่ปรากฏขึ้น ไม่รู้ว่าเพราะปีศาจทั้งหมดถูกกำจัดจนสิ้นซากแล้ว หรือจะเป็นความสงบก่อนเกิดพายุลูกใหญ่กันแน่

ทางด้านเจ้าหน้าที่เจาก็กำลังพยายามทุกวิถีทางในการไขคดีฆ่าหั่นศพในห้องเย็นใต้ดิน เบาะแสในตอนนี้นี้ชี้ไปที่บริษัทบันเทิงที่ต้องสงสัยว่ามีการฟอกเงิน ระหว่างที่คุยกัน เจ้าหน้าที่เจาก็เอ่ยว่า คดีประเภทเดียวกันนี้เคยเกิดขึ้นแถวซานเมืองทางใต้มาก่อน แต่แล้วมันก็จบลงโดยที่ยังปิดคดีไม่ได้และเบาะแสก็หายไป

เวลาอื่น เขาก็มักจะทำงานร่วมกับตงจวินเพื่อแก้ไขลัทธิให้สมบูรณ์แบบตงจวินไม่ได้ทำงาน เขาอนุญาตให้ตัวเองพักผ่อนหนึ่งสัปดาห์

หลังจากเลิกงานในวันนั้น ทั้งสองคนก็อยู่ในห้อง ยังมีคนหนึ่งที่ไม่สามารถยืนตัวตรงหรือเดินเหินได้ รายการความบันเทิงจึงมีจำกัด นอกเหนือจากนอนดูหนังด้วยกันและอ่านบทความวิจัยไม่กี่บทแล้วก็ทำได้เพียงนอนอยู่ในตู้ฮอโลแกรมและเล่นเกม

ไอดีของตงจวินใช้ชื่อว่า 'Java ที่หนึ่งในหล้า' ตามคาด

ก็ได้...หลินสวีจึงเปลี่ยนชื่อตามตงจวินเป็น 'C++ ที่หนึ่งในหล้า'

เมื่อพวกเขาสองคนรวมกลุ่มกับเจ้าสามตัวนั้นในชุมชนเฉาหยาง ไม่ต้องพูดถึงห้วงอวกาศเจียนที่ใช้ชื่อว่า 'PHP ที่หนึ่งในหล้า' จ้าวเจียโวกั๊กก็ชื่อว่า 'Python ที่หนึ่งในหล้า' เจียงเหลียนก็ทำได้เพียงไล่ไปตามน้ำและเปลี่ยนชื่อเป็น 'SQL ที่หนึ่งในหล้า'

แบบนี้ เวลาเล่นเกม ทุกคนก็จะสามารถรู้ได้ว่าภาษาที่เป็นที่หนึ่งในหล้าที่แท้จริงก็คือ Glax นั่นเอง

เมื่อผ่านไปสามวัน ขาของหลินสวีค่อย ๆ ดีขึ้น สามารถเดินในระยะสั้น ๆ ได้แล้ว ในช่วงเวลานี้ เขาแทบจะปิดกั้นตัวเองไปกับการเล่นเกม

ในที่สุด เช้าวันที่สี่ ตงจวินก็พูดว่าจะพาหลินสวีออกไปเที่ยว

บอกว่าจะขับรถเล่นไปแถบซานเมืองทางใต้ แวะหาเพื่อนสองสามคน

แล้วไปกินอาหารค่ำด้วยกัน

ลงมาถึงชั้นล่าง หลินสวินนึกว่ากำลังจะออกเดินทางแล้ว แต่กลับคิดไม่ถึงว่าตงจวินจะพาเขาไปยังโรงรถใต้ดินก่อน

ตงจวิน “อยาکنั่งรถคันไหน”

อันที่จริงก็มีรถไม่กี่คัน

ก็แค่...สามสิบกว่าคันละมัง

หลินสวิน “นายชอบซื้อรถมากเป็นพิเศษใช่ไหม”

“ที่จริงแล้วเปล่าเลย” ตงจวินพูด “มีแค่สองคันที่ฉันเป็นคนจองเอง”

หลินสวิน “ฉันเดาว่านายอยากให้ฉันเดา”

ตงจวิน “ฉันไม่น่าเบื่อขนาดนั้นหรอก”

หลินสวิน “อย่างนั้นฉันก็จะเดา”

ตงจวินยิ้ม

หลินสวินพูด “คันหนึ่งเป็นคันที่นายขับตลอดเวลา”

ตงจวิน “อืม”

จากนั้นเขาก็ล้งเล่ย์อยู่ครู่หนึ่งระหว่างบู๊ตติสีน้ำเงินเข้มกับคอนิกเล็ก ๆ สีดำ สุดท้ายก็เลือกบู๊ตติ

ตงจวินจูบหน้าผากของเขาทีหนึ่ง หลินสวินรู้ว่าตัวเองหายถูกแล้ว

ขึ้นไปนั่งเบาะข้างคนขับ หลินสวินได้ยินตงจวินถามว่า “กระบวนการตัดสินใจของนายคืออะไร”

“จะพูดว่ายังไงดีละ...ฉันเห็นไค้ดของนายก็รู้สึกว่านายค่อนข้างบ้าบิ่น ฉะนั้นฉันเลยคิดว่ารถคันที่สองจะต้องเป็นคันที่สมรรถนะสูงสุด แล้วก็...นายน่าจะชอบรูปลักษณ์ภายนอกของพวกมันทั้งสองคัน” หลินสวินพูด “แต่สัญชาตญาณของฉันทิดว่าความบ้าบิ่นของนายก็ไม่ร้ายแรงขนาดนั้น ยังสามารถควบคุมได้อยู่ คอนิกเล็กก็ดูอันตรายเกินไป ฉันทึเลยตัดสินใจทั้ง แล้วเลือกคันนี้”

ตงจวินยกมูมปากยิ้ม “แล้วนายชอบคันไหน”

หลินสวินไต่รถตรอง

ไต่รถตรองครู่หนึ่ง เขาก็พูดว่า “ถ้าขับเองก็อยากได้คันที่เร็วที่สุด ถ้ามี

คนไปด้วยก็คงเป็นช้อยกวัน”

พูดจบ หลินสวีก็มองรถแต่ละแถวนอกหน้าต่าง รู้สึกว่าตัวเองแทบจะเรียกเลขรุ่นออกมาได้ อันที่จริงแล้วเขารู้สึกสับสนเล็กน้อย เพราะในความทรงจำของตนเอง เขาไม่มีความชอบเป็นพิเศษสำหรับรถยนต์ ไม่น่าที่จะจำรถได้ทั้งหมด

ทว่าเมื่อคิดดูแล้ว พลังความทรงจำของเขาก็นับว่ายังคงค่อนข้างยอดเยี่ยม ในฐานะที่เป็นคนที่มีทักษะในการจดจำอะไรบางอย่างได้ในคราวเดียว การที่เขามีความรู้นอกเหนือจากสิ่งที่คาดหมายมากมายก็เป็นสิ่งที่เข้าใจได้
ตงจวินสตาร์ตรถอย่างราบรื่นดุจสายน้ำ ขับรถออกสู่ถนน

วินาทีต่อมา หลินสวีก็รู้แล้วว่าเพราะอะไรตงจวินถึงขับรถเบนท์ลีย์ในเมือง แทนที่จะขับคันนี้

เพราะวารถประเภทนี้ - เมื่อเหยียบคันเร่งสูงสุดก็สามารถวิ่งได้เร็วกว่ารถไฟความเร็วสูงด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับการให้มันเข้าไปอยู่ในกระแสนจราจรล่ะ แม้แต่การรอสัญญาณไฟจราจรก็เป็นเรื่องน่าเจ็บปวดแล้ว

อย่างไรก็ดีเทพบุตรนั้นเป็นเทพบุตรผู้มีความอดทน จนกระทั่งเมื่อขับออกมาจากเขตเมืองจึงเริ่มที่จะเร่งความเร็วตามปกติ

หลินสวีเหลือบมองไปยังจุดหมายปลายทางขณะอุ้มพอยเตอร์

จากนั้นก็มองอีกครั้ง

สุดท้ายก็ขมวดคิ้ว แล้วเปิดบันทึกการสนทนากับเจ้าหน้าที่เฝ้า

เขามั่นใจว่าฤทธาสถ์ส่วนตัวที่พวกเขา กำลังจะมุ่งหน้าไปในตอนนี้ บังเอิญว่าอยู่ใกล้กับจุดที่คิดยังไม่คลี่คลายเมื่อหลายปีก่อนที่เจ้าหน้าที่เฝ้ากล่าวถึง

ทิวทัศน์บนถนนนั้นดีมาก อากาศก็ไม่เลว เพียงแต่ท้องฟ้ามีดมนเล็กน้อย

จุดหมายปลายทางคืออุทยานส่วนตัวแห่งหนึ่ง บอกไม่ได้ว่ากินพื้นที่ไปมากเท่าไร เพราะว่าหลินสวีนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดเลย

เจ้าของอุทยานเป็นคนรู้จักกัน

ก็คือหมอที่รักษาขาให้หลินสวีนท่านนั้น

ประโยคแรกที่หมอพูดขึ้นคือ “ขาเป็นยังงี้บ้าง”

หลินสวีนพูด “เดินได้แล้วครับ”

คุณหมอ “ตอนเดินเจ็บหรือเปล่า”

“ไม่ครับ” หลินสวีน “มีแค่ตอนเคลื่อนไหวในบางมุมที่เจ็บ”

“ฟื้นตัวได้เร็วมาก” ได้ยินคุณหมอพูดว่า “แต่เราก็ต้องระวังหน่อย อย่าวิ่ง อย่ากระโดด ขึ้นบันไดไม่ได้ คุณเขาไม่ได้ ระวังการถ่วงน้ำหนักด้วย”

สามข้อแรกยังพอเข้าใจได้ แต่ทำไมถึงพูดเรื่องคุณเขาละ

ทันทีที่ความสงสัยของหลินสวีนก่อตัวขึ้น เขาก็ตระหนักว่าดวงตาของหมอไม่ได้มองมาที่เขา แต่เป็นตงจวิน

ตงจวิน “...”

มองไม่เห็นการแสดงออกในดวงตาของตงจวิน แต่ได้ยินเสียงตอบรับเรียบๆ “ครับ”

คุณหมอพาทพวกเขาเดินเข้าไปข้างใน

ระหว่างทางมา หลินสวีก็รู้ถึงจุดประสงค์การเดินทางครั้งนี้จากปากของตงจวินแล้ว

เพราะว่าคุณหมอเพิ่งซื้อคฤหาสน์หลังนี้ - จึงอดไม่ได้ที่จะเชิญเพื่อนสนิทสองสามคนมารวมตัวกัน

ฉะนั้นก็หมายความว่า ตงจวินกับคุณหมอเป็นเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทกัน - แม้ว่าหลินสวีจะไม่รู้ว่าคนอย่างเทพบุตรที่ลือกันว่ามีความสัมพันธ์ทางสังคมแบบเรียบง่ายจะสร้างมิตรภาพกับคุณหมอได้อย่างไร แต่เมื่อคิดว่าวิถีชนชั้นนายทุนของพวกเขาต่างจากตัวเองก็พอจะเข้าใจได้แล้ว

ตอนที่ตงจวินพูดถึงคุณหมอ ระหว่างทางก็ได้แนะนำนิสัยของคุณหมอนั่นด้วย

คุณหมอเป็นคนที่มียุติธรรมสูงส่งท่านหนึ่ง ได้รับการศึกษาระดับสูงสุด จากนั้นก็กลับประเทศมาเพื่ออุทิศตนให้กับโรงพยาบาลที่พลุกพล่านที่สุด มุ่งมั่นที่จะกอบกู้สิ่งมีชีวิตทั้งมวล

อย่างไรก็ดี เขาไม่ได้ทำให้ความปรารถนาเป็นจริง เพราะว่าเขาอ่อนไหวเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งมีพลังความเห็นอกเห็นใจอันแข็งแกร่ง ถึงขั้นที่มีอาการป่วยร่วมไปกับคนไข้ เมื่อคนไข้ปวดศีรษะ เขาก็จะปวดศีรษะ คนไข้ปวดตับ ตับของเขาก็เริ่มรู้สึกเจ็บปวดเลื่อนราว ฉะนั้นเขาจึงไม่สบายทุกวัน - จนเขาอดที่จะสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองป่วยเป็นโรคต่าง ๆ มากมาย นอกจากเขาจะไม่สามารถกลายเป็นฮิปปોકเรติส¹ ที่เดินได้แล้ว เขายังกลายเป็นโรคประสาทที่เดินได้อีกด้วย

ตอนอยู่แผนกอายุรกรรม เขาก็สงสัยว่าตัวเองเป็นโรคพยาธิ หลังจากย้ายไปแผนกประสาทวิทยาแล้ว เขาก็เริ่มคิดว่าตัวเขาเองมีเนื้องอกในสมอง และเมื่ออยู่ที่แผนกผิวหนัง ทุกชุมชนบนเรือนร่างสามารถกระตุ้นความตื่นตัวของเขาได้ - ยิ่งไม่ต้องพูดถึงโรคอันซับซ้อนที่ยังไม่มีวิธีการรักษาบนโลกใบนี้ เขาจึงใช้ชีวิตอยู่ในความสงสัยอย่างไม่รู้จบ

¹ Hippocrates of Kos แพทย์ชาวกรีกผู้ได้รับการยกย่องให้เป็นผู้ให้กำเนิดวิชาการแพทย์ หรือ บิดาแห่งการแพทย์

ต่อมา ในที่สุดอาการของบุคคลนี้ก็สงบลงหลายปี เพราะเขาไปที่แผนก
สูติ-นรีเวชวิทยา

หลังจากที่อาการน่าสงสัยต่าง ๆ สงบลงแล้ว เขาก็สามารถเป็นหมอที่ดี
และมีเกียรติเพื่อบรรลุความปรารถนาในวัยเด็กของเขา – ถ้าเขาไม่ได้แต่งงาน
มีลูกและเริ่มสงสัยในคำพูดของคนรอบข้าง

ในที่สุด คนรักของเขาก็ทนไม่ได้และพาเขากลับบ้าน ทุกคนต่างบังคับให้
เขากลับไปสืบทอดธุรกิจของวงศ์ตระกูล แต่เขาสาบานว่า ต่อให้ตายก็绝不会
สุดท้ายต่างคนต่างถอยคนละก้าว เขาได้กลายเป็นแพทย์ทั่วไปในสถาบัน
การแพทย์เอกชนระดับไฮเอนด์ จำนวนคนไข้ที่รับในแต่ละเดือนลดลงเหลือ
เพียงหลักหน่วย และในที่สุดก็ไม่จำเป็นต้องกังวลมากอีกต่อไป

คุณหมอผู้ไม่วิตกกังวลอีกต่อไปจับมือภรรยา พาพวกตงจวินกับ
หลินสวีไปนั่งที่โต๊ะบาร์ดีในลานบ้านพร้อมกับรอยยิ้ม

ตอนที่โต๊ะนั่งกันอยู่หลายคนแล้ว หลินสวีคุ่นหน้าหนึ่งโน้นมาก

ศาสตราจารย์ซิมปัสัน หัวหน้าสถาบันประสาทชีววิทยาที่มีชื่อเสียง

เขาเป็นชายวัยกลางคนที่สะอาดและสุขภาพ ภูมิสีเงิน ดวงตาสีเทาอมฟ้า
อบอุ่นเป็นอย่างยิ่ง ดูเหมือนมองทะลุทุกสิ่งได้

ตงจวินแนะนำให้เขารู้จัก นอกจากศาสตราจารย์ซิมปัสันแล้ว ทุกคน
ที่เหลือล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับสถาบันประสาทชีววิทยา

“ยินดีที่ได้รู้จัก” ศาสตราจารย์ซิมปัสันจับมือกับหลินสวี สำเนียง
ภาษาจีนติดขัดเล็กน้อย มีโทนเสียงคล้ายกับจ้าวเจี้ยไกวตอนที่เขายังไม่ชำนาญ
ในภาษาจีนโดยสมบูรณ์

หลินสวี “ผมดีใจมากครับที่ได้พบกับคุณ...ผมเคยอ่านงานของคุณ”

ศาสตราจารย์ซิมปัสันยิ้ม “เป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

สถาบันประสาทชีววิทยาซิมปัสันเป็นสถาบันวิจัยที่เชื่อมโยงกับกาแล็กซี
อย่างใกล้ชิด – สัมผัสเล็ก ๆ ที่ก่อให้เกิดกระแสไฟฟ้าบนประสาทสัมผัสของ
ร่างกายมนุษย์ในการออกแบบ ‘นิตเซล’ ก็เป็นผลงานชิ้นเอกของพวกเขา ในงาน
แถลงข่าวของนิตเซล หลังจากสุนทรพจน์ของตงจวินจบลง ก็เป็นศาสตราจารย์
ซิมปัสันที่มารับช่วงพูดต่อ นักปราชญ์ในวัยเกือบครึ่งร้อยผู้นี้ได้อุทิศพลังที่

ไม่อาจละเลยได้เพื่อคิดค้นนวัตกรรมนี้ แปลงการเคลื่อนไหวของมนุษย์เป็นสัญญาณในโลกเสมือนจริงซึ่งให้ผลลัพธ์อันน่าทึ่ง

คุณหมอนั่งลงหน้าโต๊ะ “ครึ่งปีหลังผมจะต้องร่วมงานกับศาสตราจารย์แล้ว เมื่อวานตอนที่ได้รับคำเชิญ ผมตื่นตื้นอยู่นานจนนอนไม่หลับเลย”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันแบมือ “ขอโทษที่ ตอนที่ Lin แนะนำคุณให้ผมเวลามันไม่ตรงกันเลย”

หลินสวีนขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาได้ยินคำที่คุ้นเคย ‘หลิน’ ในสำเนียงภาษาอังกฤษ และจำวี้เจียวก๊วกี้เคยเรียกเขาแบบนั้น แต่เห็นได้ชัดว่าบริบทปัจจุบันไม่ใช่หลินสวีน

เขาเห็นคุณหมอมองตงจวิน ทั้งยังยกไหล่ “หลายวันนี้นายดูว่างนะ”

ตงจวินมองหลินสวีน ยิ้มน้อยๆ “ฉันลาพักร้อนนะ”

“พาดหัวข่าวในหลายวันนี่เต็มไปด้วยข้อพิพาทของกาแล็กซีกับอีเกิล” คุณหมอไม่เคยหุบยิ้มเลย “แม้แต่หน้าข่าวซุบซิบก็ยังถูกนายครอบครอง และการลาของนายก็ช่างเหมาะเจาะเหลือเกิน”

ตงจวินดูไม่ใส่ใจ เพียงแค่พูดว่า “ฉันมีเรื่องที่สำคัญกว่า”

เห็นศาสตราจารย์ซิมป์สันมองหลินสวีน “พวกคุณเพิ่งร่วมงานกันเมื่อไม่นานมานี้หรือ”

หลินสวีนพยักหน้า “ใช่ครับ”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันดูคล้ายเกิดความสนใจ “ผมมีความอยากรู้ในเนื้อหาของโครงการพวกคุณมาก”

หลินสวีนพูด “เป็นเครื่องยนต์อัจฉริยะครับ”

“เครื่องยนต์” ศาสตราจารย์ซิมป์สันทวนอีกรอบ “Engine?”

หลินสวีนพยักหน้า

ศาสตราจารย์ซิมป์สันพูด “ผมไม่ค่อยได้ยินชื่อนี้เลย”

ดวงตาของเขาเบิกกว้างเล็กน้อย “พวกคุณเป็นองค์กรที่เล็กมาก ผมหมายถึง – มันฟังดูเหมือนโครงการใหญ่นะครับ”

“ถ้าว่ากันตามฟังก์ชัน มันคือระบบอัจฉริยะที่สามารถควบคุมอินเทอร์เน็ตการทำงานให้อยู่ในขอบเขตของอำนาจการจัดการโดยรวม” หลินสวีนแนะนำ

ศาสตราจารย์ซิมป์สัน “ตัวมันเองไม่ได้มีฟังก์ชันพิเศษอะไร เพียงแค่รับข้อมูลที่สามารถรับได้ และจัดการในสิ่งที่ตัวเองจัดการได้ภายในกรอบกฎเกณฑ์บางอย่าง”

ศาสตราจารย์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วถามว่า “ถ้าอย่างนั้นมันต่างกับ siri ของผมยังไงล่ะ”

เป็นคำถามที่เข้าใจได้ง่ายมาก

หลินสวีน้อย “มันไม่จำเป็นต้องได้รับคำสั่ง”

“Wow!” ศาสตราจารย์อุทาน “ผมคิดว่าเครื่องยนต์นี้เป็นสมองได้หรือเปล่า”

หลินสวี “เป็นแบบนี้ครับ”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันไตร่ตรองครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “แต่พวกเราทุกคนต่างรู้ว่าปัญญาประดิษฐ์เป็นแค่เรื่องหลอกลวงจนถึงทุกวันนี้”

คนที่เหลือยิ้มออกมา

หลินสวีก็ยิ้มเช่นกัน “ใช่ครับ”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันพูด “ลัเส้นของคุณก็เป็น...เรื่องหลอกลวงที่ประกอบด้วยงานทางสถิติขนาดใหญ่หรือเปล่า”

“ผมไม่ทราบครับ” หลินสวีพูด “ในฐานะที่เป็นคนที่เข้าใจองค์ประกอบของมัน ผมเชื่อว่ามันค่อนข้างฉลาดกว่าระบบอัจฉริยะอื่นๆ”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันเผยอาการประหลาดใจออกมาอีกครั้ง “ผมขอทำความเข้าใจได้ไหมว่าทำไมคุณถึงเชื่อแบบนั้น”

หลินสวีแหม่ปาก จากนั้นก็ยิ้มว่า “นี่อาจจะเกี่ยวข้องกับความลับทางการค้าครับ”

ศาสตราจารย์ซิมป์สันหัวเราะร่วน “ฉันผมจะรอสิบวันหลังจากนี้”

หลินสวี “หวังว่าจะไม่ทำให้คุณผิดหวังครับ”

เมื่อบทสนทนาจบลงก็มีคนเข้ามาทักทายตงจวินมากขึ้น แต่พวกเขาทั้งหมดต่างให้ความสนใจหลินสวีโดยไม่มีข้อยกเว้น คล้ายมีคำถามไม่รู้จบ

พวกเขาเป็นมิตรจริง ๆ หลินสวีเหลือบตาขึ้นมองตงจวินระหว่างที่กำลังคุยอยู่กับผู้คน และเห็นว่าตงจวินกำลังมองมาที่ตัวเองอย่างตั้งใจ

นี่เป็นท่าทีที่จริงจังมาก รวากับ...ตัวเองได้รับการยกย่องจากตงจวินว่าเป็นคนสำคัญมากไปแล้ว หลินสวีคิด อย่างน้อยถ้าตงจวินแค่นี้ก็อยากจะหาคนที่มรสนิยมตรงกัน คบกันเพื่อฆ่าเวลา ก็คงจะไม่พาเขามาพบเพื่อน ๆ อย่างเป็นทางการแบบนี้

ตนเองกับตงจวินต่างไม่มีผู้ใหญ่ที่บ้าน ดูเหมือนว่าการยอมรับอันเป็นมาตรฐานขั้นสูงสุดก็คือการพบปะเพื่อนฝูงนี้แหละ

แต่ว่า แม้พวกเขาจะเป็นมิตรมาก ก็ยังน่าปวดหัวเล็กน้อยเมื่อต้องรับมือ หลินสวีไม่ได้เจอกับการเข้าสังคมที่มีความเข้มข้นอย่างนี้มานานมากแล้ว

ตงจวินดูเหมือนจะรับรู้ถึงจุดนี้ จึงบอกกับคุณหม่อว่าตนเองกับหลินสวีจะเข้าไปเยี่ยมชมในบ้าน

คุณหม่อตอบรับด้วยความยินดี จากนั้นก็ถามว่าต้องการจะให้พ่อบ้านนำทางหรือเปล่า โครงสร้างของบ้านค่อนข้างซับซ้อน อาจจะหลงทางได้

พูดจบก็พูดต่อ อ้อ ไม่ต้องสินะ โดยปกติความทรงจำของพวกนายก็จัดได้ว่าเป็นกล้องถ่ายรูปในร่างมนุษย์อยู่แล้ว

พวกเขาสองคนเข้าไปข้างใน

รูปแบบของอาคารทั้งหลังถูกดัดแปลงจนเต็มไปด้วยศิลปะ พื้นที่ส่วนมากมีสีขาว รูปทรงเรขาคณิตและลายเส้นหน้าต่างประหลาด มีบางอย่างห้อยลงมาจากเพดาน ดอกไม้ประดับตกแต่งนั้นดูเป็นนามธรรมมาก หลินสวีแทบจะไม่สามารถชื่นชมหนึ่งในสิบของมันได้เลย

ทว่าเป้าหมายของเขาไม่ใช่มาเพื่อชื่นชม เขาเพียงแค่อยากปลื้กวิเวก

และเขาก็คิดว่า ตงจวินเองก็อยากปลื้กวิเวกเช่นกัน สุดท้ายแล้วเทพบุตรก็เป็นดอกไม้บนที่สูง ไม่ใช่ดอกไม้ที่ชอบเข้าสังคม

ดังนั้นเขาจึงนอนพักอยู่หน้าสนามหญ้าข้างรวบันไดหลังเรือนกระจกครึ่งหนึ่ง

ตงจวิน “ไม่สนุกเธอ”

หลินสวีหันไปเผชิญหน้ากับตงจวิน “ฉันรู้สึก...สับสนนิดหน่อย”

ฝ่าม่านสีขาวดูหิมะปลิวไปกับสายลม เนื้อบางเบาของมันเป็นราวกับเมฆก้อนใหญ่ที่กระจัดกระจายอยู่บนท้องฟ้าและลอยอยู่ระหว่างเขากับตงจวิน

ตงจวินปิดมันออกไป แล้วพูดว่า “นายกำลังคิดถึงคำพูดของศาสตราจารย์ ซิมป์สันอยู่หรือ”

“อืม” หลินสวีนทอดอก มองดูปากเสื้อของตงจวิน ที่จริงเขาเพียงหา จุดไฟใส่ให้กับสายตาเท่านั้น

“ฉันคิดว่าสิ่งที่ศาสตราจารย์พูดสำคัญมาก ฉันจะพิสูจน์ได้ยิ่งกว่าลัทธิเส้น ไม่ใช่อีกเรื่องหลอกลวงที่ประกอบไปด้วยงานทางสถิติขนาดใหญ่”

ปัญญาประดิษฐ์มีค่าประมาณเท่ากับสถิติ ซึ่งเป็นหลักการที่รู้จักกันดี ในอุตสาหกรรม

เมื่อคุณกล่าวว่า “สวัสดี” กับปัญญาประดิษฐ์ มันก็จะตอบกลับว่า “สวัสดี” เช่นกัน นี่ไม่ใช่เพราะมันเรียนรู้ภาษามนุษย์ แต่เป็นเพราะภายในฐานข้อมูลที่พวกมันเก็บบันทึก เมื่อเผชิญหน้ากับคำว่า “สวัสดี” ผู้คนส่วนใหญ่ ก็จะตอบว่า “สวัสดี” ดังนั้นมันจึงตอบว่า “สวัสดี” ไปตามกฎของสถิติ

ตงจวินไม่ได้พูดอะไร หลินสวีนพูดต่อ “ฉันเชื่อมั่นว่าจะโดดเด่นกว่าปัญญาประดิษฐ์ที่กำลังใช้อยู่ในปัจจุบัน เพราะว่าฉันค่อนข้างเก่งวิชาเลข ฉันก็เลยเขียนอัลกอริทึมแบบอิสระกว่า แต่โดยพื้นฐานแล้ว หลักการของทุกคนมีความคล้ายคลึงกัน ลัทธิสามารถโต้ตอบกับฉันได้ เขามีรูปแบบในการสนทนาของตัวเอง แต่นั่นคือผลลัพธ์จากการที่เขากำหนดรูปแบบนี้เป็นเป้าหมายในฐานข้อมูลของตัวเอง ความเป็นอิสระของเขายังไม่เทียบเท่ามนุษย์”

เขาถามตงจวิน “นายคิดอย่างไร”

ตงจวิน “ฉันคิดว่าภาษาของนายไม่ค่อยดี”

หลินสวีน “...”

เขาพูดด้วยความจริงจัง “ฉันเชื่อว่านายเข้าใจความหมายของฉัน”

“นายไม่จำเป็นต้องพิจารณาปัญหาของนายในแง่ของความหมาย” ตงจวิน ครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นก็พูดว่า “พวกเราก็คือเครื่องมือทางสถิติไม่ใช่หรือไง”

เมื่อคนหนึ่งคลอตออกมา เขาคือความว่างเปล่า หูและตาเป็นสื่อรับสารของเขา เขาได้รับข้อมูลทั้งหมดจากภายนอกและเรียนรู้จากข้อมูลเหล่านี้ จากนั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นคนในสังคม

กระบวนการการเรียนรู้ของปัญญาประดิษฐ์จากกระแสข้อมูลขนาดใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น

“แต่ว่า สิ่งที่ขับเคลื่อนให้พวกเราเรียนรู้คืออะไรละ” หลินสวีนพูด “หรือถ้าฉันเปลี่ยนวิธีพูด ฉันจะพูดว่า ‘ฉันรักนาย’ ตอนที่ฉันรู้ว่าฉันชอบนาย เรื่องนี้คอมพิวเตอร์ก็ทำได้เหมือนกัน แต่ว่าสิ่งที่ขับเคลื่อนให้ฉันชอบนายคืออะไร ฉันควรจะเขียนมันด้วยสูตรและอัลกอริทึมได้อย่างไร

“เมื่อก่อนฉันไม่เคยคิดถึงปัญหาข้อนี้เลย แต่พอฉันได้อยู่กับนาย ฉันก็คิดถึงสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น” น้ำเสียงของเขาต่ำลง “สมมติว่าฉันเป็นปัญญาประดิษฐ์ที่ถูกสร้างขึ้นโดยเลียนแบบมนุษย์ ฉันมีโมดูล ‘สัญชาตญาณ’ ซึ่งมาพร้อมคำสั่งที่เรียกว่า ‘ค้นหาคู่รัก’ จากนั้น ฉันก็ค่อย ๆ พัฒนามาตรฐานให้สมบูรณ์แบบผ่านสถิติและการเรียนรู้ระหว่างการเติบโต ฉันเขียนโค้ดได้หน้าตาดี จากนั้นฉันก็เจอกับตงจวิน ตงจวินตรงกับมาตรฐานเป้าหมายของฉัน จากนั้นโปรแกรมก็เริ่มทำงาน ฉันหลงรักเขา”

ตงจวินเลิกคิ้วเล็กน้อย

หลินสวีนกล่าวสรุป “ถึงจะทำได้ แต่นายไม่คิดว่ามันตลกเหรอ”

“ด้วยตรรกะนี้ ถ้าจะดำเนินการความรู้สึกของมนุษย์กับปัญญาประดิษฐ์” ตงจวินพูด “นายจะต้องเขียนคำสั่งมากมายลงในโมดูลสัญชาตญาณ ‘หาเพื่อน’ ‘สร้างความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว’ ‘สร้างอุดมคติในชีวิต’ อะไรพวกนี้”

หลินสวีนพูดต่อ “จากนั้นคำสั่งเหล่านี้ก็จะถูกดำเนินการไปพร้อมกัน トラバิดที่นายสามารถเขียนมันออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบมากพอ มันก็จะสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนคนปกติ ทำของปลอมเป็นของจริง ใครก็มองไม่ออกว่ามันเป็นปัญญาประดิษฐ์ ฉันไม่สามารถพิสูจน์ว่าตัวฉันเองไม่ใช่ปัญญาประดิษฐ์ แต่นายก็พิสูจน์ไม่ได้เหมือนกันว่าตัวนายไม่ใช่ปัญญาประดิษฐ์”

เขาพูดหุ่ “แต่มันน่าเกลียดมาก ทั้งยังไม่มีจิตวิญญาณด้วย”

“ฉันไม่รู้ว่สิ่งที่นายอยากทำจะเป็นจริงได้หรือเปล่า แต่ว่าฉันมีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่ง” ตงจวินเอ่ย

หลินสวีนเงยหน้ามองเขา “อะไรเหรอ”

“ถ้าสามารถสร้างจิตวิญญาณให้ปัญญาประดิษฐ์ได้” แววดตาของตงจวิน

นิ่งมาก น้ำเสียงดูหนักแน่น “การประมวลผลของมันก็จะไม่ซับซ้อนมาก”

หลินสวีก็เงิบเช่นกัน

ลักษณะตาของพวกเขาล้วนแม่นยำมาก

“ใช่” เขาพูด “ถ้าจิตวิญญาณสามารถกลายเป็นสูตรได้ละก็ มันจะต้องไม่ใช่โปรแกรมซับซ้อนที่ต้องทำตามทีละขั้นตอนอย่างแน่นอน หรือแม้แต่เรียบง่ายมากด้วยซ้ำ แต่ว่าตอนนี้ฉันยังทำไม่ได้”

หลินสวีเอ่ย “ฉันรู้สึกทรมานมาก”

มือของตงจวินลูบไปตามผมของเขากำลังปลอบโยน

“แต่ว่านายได้พูดถึงปัญหาที่มีความหมายมาก” น้ำเสียงของตงจวินเป็นทางการ “เช้าวันหนึ่งในปี 2027 นักวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์หลินสวีได้เสนอแนวคิดเรื่อง ‘สูตรจิตวิญญาณ’ ซึ่งกลายเป็นหัวใจหลักของการวิจัยปัญญาประดิษฐ์แบบเข้มสำหรับ...”

หลินสวี “น้ำเสียงของนายยังเป็นทางการไม่มากพอ เขียนในหนังสือเรียนไม่ได้”

“อย่างนั้นก็ลดมาตรฐานลงเป็นหนังสือวิทยาศาสตร์ยอดนิยม” ตงจวินพูด “ภาษาของฉันก็ไม่ดี”

หลินสวีกะพริบตา “อย่างนั้นก็เรียกว่าสูตร D-L (Dongjun-Linxun) ก็แล้วกัน ฉันคิดชื่อไว้เรียบร้อยแล้ว เหลือแค่สูตรเท่านั้น”

ตงจวิน “สูตร L-D ดีกว่า ฉันยังไม่ได้คิดอะไรเลย”

หลินสวี “ไม่ นายคิดดูสิ อันที่จริงถ้าฉันไม่ได้รู้จักกับนาย ก็ไม่มีทางหมกมุ่นว่านายชอบอะไรฉันกันแน่ แล้วก็ไม่มีแม้แต่คิดเรื่องจิตวิญญาณด้วย”

ตงจวิน “ทำไมนายต้องหมกมุ่นกับปัญหานี้ด้วยละ”

หลินสวี “หรือว่ามันไม่ควรค่าให้หมกมุ่นหรือ”

ตงจวิน “แล้วผลลัพธ์จากการหมกมุ่นของนายคืออะไร”

หลินสวีครุ่นคิด “ยังคิดไม่ออก อาจจะเป็นเพราะฉันน่ารักละมั้ง”

เขามองตงจวินและพบว่าตัวเองหยอกเทพบุตรให้ยิ้มอีกแล้ว

สีหน้าของหลินสวีไร้อารมณ์

“ท่าทางของนายเวลาที่พบปัญหาแต่ไม่สามารถแก้ปัญหานั้นะ น่ารัก

มากจริง ๆ” ตงจวินพูด

หลินสวี “นายเอาความสุขของตัวเองมาแขวนอยู่บนความสุขของฉัน”

ตงจวิน “ฉันจะเอาความสุขของฉันแขวนอยู่บนความสุขของนายก็ได้”

หลินสวี “ถ้าไม่มีสูตร ฉันมีความสุขไม่ได้หรอก

“ไม่ถูกสิ” จู่ ๆ หลินสวีก็ขมวดคิ้ว พุดขึ้นเชิงซ้ำ

ตงจวิน “หืม?”

หลินสวี “พวกเราเปลี่ยนเรื่องกันเถอะ

“ฉันกำลังคุยกับนายเกี่ยวกับปัญหาทางเทคนิค” หลินสวีพูด “ไม่ได้คุยเรื่องความรัก”

ตงจวิน “นายเปลี่ยนหัวข้อก่อน”

หลินสวี “นายเปลี่ยนก่อน”

ตงจวินเงยไปหนึ่งวินาที เอ่ยว่า “ย้อนกลับไปเถอะ”

“ได้” หลินสวีพูด “อย่างนั้นก็เรียกว่า D-L แล้วกัน”

ตงจวิน “สูตร L-D เหมาะกว่า”

หลินสวียิ้ม “ดูสิ นายเริ่มเปลี่ยนเรื่องจากตรงนี้แหละ”

ตงจวิน “ฉันนึกว่าเป็นประโยคต่อไปของนายซะอีก”

หลินสวี “เป็นไปไม่ได้ เพราะนายพูดประโยคนั้นต่างหาก ฉันถึงได้พูดประโยคต่อไปยังไงล่ะ”

ตงจวิน “เหตุผลเดียวกัน ที่ฉันพูดว่า L-D ก็เพราะนายพูดว่า D-L”

“เหตุผลชั้นพื้นฐานที่สุดที่ฉันพูดว่า D-L ก็ไม่ใช่เพราะตงจวินหรือ
ตงจวินคือ D”

“นายคิดถึงตงจวินตามอัตวิสัย” ตงจวินพูด “นี่คือแหล่งที่มาของการ
เปลี่ยนหัวข้อ”

เงยบังน...เงยบังนกันไปครู่ใหญ่

ตงจวินเอ่ยปาก “นายเห็นปัญหาแล้วหรือยัง”

หลินสวี “เห็นแล้ว”

หลินสวี “พวกเรายังไม่กลับไปหัวข้อหลักเลย”

ตงจวิน “นายคิดจะแก้ปัญหายังไง”

หลินสวิน “เราเลิกกันเถอะ”

ตงจวิน “สืบนานี่”

หลินสวิน “ยีสืบนานี่ดีกว่า ฉันคิดว่าปัญหานี้ไม่ง่าย”

ตงจวิน “ยีสืบนานี่นายจะแก้ปัญหาดูอย่างสมบูรณ์หรือเปล่า”

หลินสวิน “ในความเป็นจริงก็เป็นไปได้”

ตงจวินยิ้มน้อย ๆ

“เย็นเมื่อไหร่แล้ว” ตงจวินพูด “นั่งลงค่อย ๆ คิด”

ดังนั้นหลินสวินจึงถูกวางลงบนโซฟาข้าง ๆ แต่เขาไม่ได้เดินไปเอง

มีแอร์อนเล็กน้อยที่ใบหูของเขา

คนคนนี้ เลิกกันแล้วยังอุ้มเขาไป ๆ มา ๆ อยู่ได้

เวลาแห่งการเลิกราสิ้นสุดลง

ตงจวินจูบหน้าผากของหลินสวี

แม้ว่ามันจะจบลงแล้ว อย่างไรก็ตาม การอภิปรายประเด็นนี้กลับยัง
ไม่มีความตึงเครียดใดๆ หลินสวีก็รู้อยู่แล้วว่ามันจะเป็นอย่างนี้ เพราะเรื่อง
ประเภทนี้เชื่อว่าสามารถคิดออกมาได้ภายในสิบหรือยี่สิบนาที แม้กระทั่ง
สิบหรือยี่สิบปี บางทีก็ยังเป็นไปไม่ได้ บางครั้งสิ่งที่จำเป็นในการกระทำบางอย่าง
นั้นไม่ใช่เวลา

“ฉันหวังว่าฉันจะสามารถทำสิ่งนี้ได้ตลอดทั้งชีวิตของฉัน” หลินสวี
พูด “หรือเห็นคนอื่นทำได้ดีก็ยังดี ตราบใดที่ทำออกมาได้เป็นพอ ฉันจะไม่อิจฉา
เลย”

พูดพลาง เขาก็ถอนหายใจ “ของพวกนี้ก็คือก้าวสำคัญในประวัติศาสตร์
ละมั้ง”

จนถึงทุกวันนี้สติปัญญาอันแข็งแกร่งล้วนเป็นจินตนาการที่เอื้อมไม่ถึง
ไม่ต้องคิดก็รู้ว่า หากมันเป็นจริงได้ในสักวันหนึ่ง มันจะไม่เป็นเพียงก้าวสำคัญ
ทางเทคโนโลยีเท่านั้น ชีวิตมนุษย์และโครงสร้างทางสังคมทั้งหมดจะได้รับ
ผลกระทบ เช่นเดียวกับที่อารยธรรมมนุษย์ได้รับผลกระทบอย่างลึกซึ้งจากการ
ปฏิวัติอุตสาหกรรมถึงสองครั้ง

หลินสวีมองตงจวินหลังพูดจบ

ตงจวินมองเขาด้วยสีหน้าที่ตั้งใจมาก ม่านสีขาวข้างหลังเขากระเพื่อม

ราวกับระลอกคลื่น

หลินสวินหลุบตาลงเล็กน้อย “ฉัน...”

ตงจวิน “หืม?”

“ฉันดู...ก็ ๆ กัง ๆ ไปหน่อยไหม” หลินสวินพูดพลางหัวเราะ “ปัญหาเมื่อกี่ ปัญญาประดิษฐ์แบบเข้มข้นข้างแปลกใหม่ ถ้าเป็นกับคนอื่นฉันก็ไม่พูดด้วยอย่างแน่นอน กลัวคนอื่นจะหาว่าฉันฝันกลางวัน แต่ฉันอยากบอกนายมาก”

“ไม่เป็นไร” ตงจวินละสายตามองไปยังนอกหน้าต่าง “นายโอเคมาก”

หลินสวินลุกขึ้นยืน “ออกไปเดินเล่นหน่อยไหม”

ตงจวิน “อืม”

หลังจากเดินออกจากห้องนี้ก็จะเส้นทางเดินที่ขยายขึ้นไปด้านบน สิ่งก่อสร้างที่มีสีขาวเป็นหลักทำให้บ้านทั้งหลังดูเหมือนถ้าหิมะอย่างไรอย่างนั้น

หนาวมาก นี่คือการรู้สึกแรกของหลินสวิน

ในใจของเขาหนักถึงคิดที่เจ้าหน้าที่เฝ้าเคยบอก เขาต้องการจะสืบหาความจริง แต่ก็กังวลว่าปีศาจจะเกี่ยวข้องกับสถานที่นี้ด้วย อีกทั้งตัวเขาก็เป็นเครื่องดึงดูดปีศาจเดินได้ และกลัวว่าจะทำให้ตงจวินลำบากใจ ดังนั้นจึงไม่ได้พูดอะไรตลอดเวลา ได้แต่เดินตามตงจวินไปรอบ ๆ บ้านอย่างไร้จุดหมาย และในขณะเดียวกันก็ใช้วิชาเนตรสวรรค์เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา

สายลมเจียบสงบ

ดวงตาของเขากวาดไปรอบ ๆ ภาพวาดนามธรรม ที่นี่คือห้องเปียโน

“แปลกจังเลย” เขาพูด

ลายเส้นที่วุ่นวายและยุ่งเหยิงเผยให้เห็นลมหายใจอันบ้าคลั่ง เขาอธิบายไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นสิ่งนี้ แลรู้สึกสับสนเล็กน้อย เขาชอบอะไรที่เป็นระเบียบมากกว่า

เขามองภาพต่อไป พลางถามว่า “คุณหมอชอบอะไรพวกนี้หรือ”

ตงจวินไม่ได้ดูภาพด้วยกันกับเขา แต่กลับฟังอยู่ข้างเปียโน ตอบเรียบ ๆ ว่า “ไม่ใช่เขา”

หลินสวิน “งั้นก็ภรรยาของเขา?”

“ส่วนหนึ่งเป็นของที่เจ้าของเดิมทิ้งเอาไว้” ได้ยินตงจวินพูดว่า “เป็นผู้กำกับที่มีชื่อเสียง คุณหมอชอบเขา มีบางพื้นที่ในบ้านที่เป็นส่วนตัวก็ได้รับการอนุรักษ์เอาไว้”

หลินสวี “อย่างนั้นเอง”

“ผู้กำกับ” คำนี้ทำให้หลินสวีหรีตาลง ตามคำกล่าวของเจ้าหน้าที่เฝ้า คดีที่เคยเกิดขึ้นในคดีหลังนี้ คล้ายกับคดีที่เขาและทุกคนในโลกแห่งเซียนเจอในห้องใต้ดินที่เซตซีเจิง และดูเหมือนทั้งคู่จะเกี่ยวข้องกับการถ่ายทำ ถ้าใครที่เคยเรียนทฤษฎีความน่าจะเป็นก็น่าจะรู้ว่าโลกใบนี้ไม่มีสิ่งบังเอิญขนาดนั้น

อีกทั้งเขายังรู้สึกว่างานศิลปะและการตกแต่งห้องเหล่านี้ล้วนเผยให้เห็นบรรยากาศอันรุ่มรวย คนที่ชอบของประเภทนี้ต้องมีนิสัยและการปฏิบัติตัวบางอย่างที่แตกต่างจากคนทั่วไปแน่ๆ

“แต่ว่าฉันไม่ชอบ” เขาพูด “ฉันรู้สึกอึดอัด อาจจะอาร์ตเกินไป”

ได้ยินตงจวินถามว่า “นายชอบแบบไหนเธอ”

“ฉันชอบบ้านของนายมาก” หลินสวีพูด “ดูมีระเบียบดี ฉันรู้สึกสบายใจมาก”

พูดจบ เขาก็หันไปมองตงจวิน หลินสวีรู้ตัวแล้วว่า ตนเองมักจะหันกลับไปมองตงจวินเป็นครั้งคราว ทั้งๆ ที่รู้จักกันเพียงสั้นๆ แค่นี้สัปดาห์ แต่ความเคยชินนั้นเกิดขึ้นเร็วมาก

การมองครั้งนี้ก็สับสนตาไปกับตงจวินเข้าพอดี

ตงจวินกำลังพึงอยู่บนเปียโนสามขาขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็เป็นคนงาม ใบหน้ามีความสมมาตร หลินสวีมักอยากจะเอาไม้บรรทัดไปวัดคิ้วตาของบุคคลนี้เสียเหลือเกินเพื่อดูว่ามีสัดส่วนทองคำหรือไม่ เสื้อผ้าของเขาในวันนี้ก็ไม่มีสีอื่นนอกจากสีขาวดำ เหมือนกับเปียโน

บุคคลนี้ก็เหมือนกับห้องของเขาที่ดูเหมือนว่าจะเติบโตขึ้นตามสุนทรียศาสตร์ของหลินสวี

และคนงามคนนี้ก็กำลังมองมา แวตาล้ำลึกยิ่ง ตอนนี้อยู่ไม่สามารทใช้คำว่า ‘มอง’ ได้อีกต่อไป ต้องใช้คำว่า ‘สำรวจ’ มากกว่า อีกทั้งในดวงตายังดูเหมือนมีอารมณ์ซับซ้อนเล็กน้อย

ทว่าในดวงตาของตงจวินนั้นมักจะมีการละครอยู่เสมอ สบตากันไม่ถึงสองวินาที สิ่งเหล่านั้นที่อธิบายไม่ได้ก็กลับสู่การแสดงออกตามปกติเสียๆ

หลินสวียิ้ม “นายมองฉันทำไม”

ขนตาของตงจวินโค้งงอเล็กน้อย

หลินสวีก็ไม่พูดคุ้ยเขาอีก อันที่จริงนี่ไม่ใช่ครั้งแรก เขารู้สึกว่าตงจวินจะต้องชอบเขามากๆ อย่างแน่นอน หรือไม่มีแผนอื่นสำหรับเขา

ความเป็นไปได้อย่างแรกนั้นสูงกว่า นอกจากสมองที่ค่อนข้างจะใช้งานได้แล้ว เขาก็ไม่มีอะไรให้น่าวางแผนเลย และตงจวินก็ไม่ขาดสมองเหมือนกัน

หลินสวีหันหน้าหนี

และในเวลานี้เองที่เขาเห็นเงามืดสายหนึ่งพาดผ่านบนพื้นกะทันหัน!

เขาหันมองไปข้างนอกทันที!

หากสถานที่ที่หลินสวีอยู่มีปีศาจละก็ ปีศาจตัวนั้นจะต้องถูกดึงดูดออกมาอย่างแน่นอน นี่เกือบจะเป็นรูปแบบตายตัวที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

99

ทางเดินด้านนอกว่างเปล่า

หลินสวีใช้เวลาเนตรสวর্তตามจิตใต้สำนึก ได้ชุดหนึ่งโดยบินผ่านไปอย่างรวดเร็วท่ามกลางความว่างเปล่าและหายไปใต้มุมหนึ่งของวิสัยทัศน์ เขาเดินเข้าไปเร็วจี้ วางนิ้วลงบนราวจับ เห็นเงาดำที่วูบไหวหายวับไปที่สุดทางบันได มันรวดเร็วปานกำลังเอาชีวิตรอดหรือแม้กระทั่งทำให้หลินสวีรู้สึกไม่สมจริงอยู่ในใจเล็กน้อย

เขาไม่แน่ใจว่าเป็นภาพลวงตาของตัวเองหรือเปล่า

จากนั้นก็มียอดหนึ่งมาวางบนไหล่ของเขาเบา ๆ ความรู้สึกนี้คุ้นเคยมากจนไม่ได้ปลุกสัญชาตญาณความระวังตัวของเขาเลย เป็นตงจวินนั่นเอง

ตงจวินถาม “มีอะไรเหรอ”

หลินสวีครุ่นคิด แต่ก็ยังเอ่ยปากถาม “เมื่อคืนนาย...เห็นอะไรบางอย่างผ่านไปจากตรงนี้หรือเปล่า”

ตงจวินขมวดคิ้ว

หลินสวี “เงาดำ...เงาหนึ่ง ผ่านไปเร็วมาก”

“ไม่” ตงจวินพูด “นายเห็นอะไรเหรอ ระบบรักษาความปลอดภัยไม่เห็นเตือน”

หลินสวีไม่ได้พูดอะไรต่อ

ปีศาจทั้งหมดที่เห็นมาจนถึงตอนนี้ล้วนพุ่งเข้ามาหา ยังไม่เคยเห็นตัวไหนที่เห็นหน้าเขาแล้วหนีไป

หลินสวินมองไปที่ปลายบันได มันเป็นโครงสร้างลอยตัว หลายชั้นของอาคารสามารถเข้าถึงได้ด้วยบันไดตั้งแต่ชั้นบนถึงชั้นล่าง ชั้นล่างอาจจะเป็นโรงจอดรถหรือไม่ก็เป็นห้องเก็บไวน์หรืออะไรทำนองนั้น

ในเมื่อตงจวินไม่เห็นอะไรเลย หลินสวินก็ไม่ต้องการให้พลังประหลาดเหล่านี้มารบกวนการรับรู้ของตงจวิน ดังนั้นจึงพูดขึ้นว่า “ภาพลวงตาละมั้งสงสัยที่นี้อาจจะหนาวเกินไป”

ตงจวินถามขึ้นว่า “ช่วงนี้พักผอนไม่พอหรือ”

หลินสวินส่ายหน้า “นายก็เฝ้าฉันนอนไม่ใช่หรอไง”

ตงจวิน “เมื่อก็ปฏิกิริยาของนายแรงมาก”

ปฏิกิริยาแรงจริง ๆ ด้วย

หลินสวินจดจำจากนั้นได้เป็นอย่างดี เงามของตนเองสะท้อนอยู่บนพื้น จากนั้นวินาทีต่อมา กลุ่มมวลสีดำก็โอบลงมาจากด้านหลังของเงานั้น มันเป็นท่าทางของบางอย่างที่จ้องจะโจมตีเขาจากด้านหลัง แน่แน่นอนว่าปฏิกิริยาตามจิตใต้สำนึกของหลินสวินก็คือการหันกลับไปต่อสู้ จากนั้นก็ออกไปตรวจสอบสถานการณ์

อย่างไรก็ดีเมื่อคิดแทนอีกฝ่ายแล้ว พฤติกรรมดังกล่าวคงจะแปลกมากในสายตาของตงจวิน

ตงจวินบอกว่าตนเองไม่เห็นอะไรเลย แต่ก็สามารถอธิบายได้ว่าตงจวินไม่ใช่คนของโลกแห่งเซียน แต่ในขณะเดียวกัน ระบบก็นิ่งสนิทราวกับว่ามันตายไปแล้ว

จะต้องรู้ก่อนว่าระดับความกระตือรือร้นในการปล่อยภารกิจของระบบนั้นสูงมาก ตามปกติแล้ว トラバドที่ปีศาจโผล่มา เสียงของระบบก็จะดังขึ้นทันทีเพื่อแจกจ่ายภารกิจให้กับเขา

เป็นภาพลวงตาจริงหรือ

แต่ว่าที่นี่ไม่ใช่สถานที่ธรรมดา

ช่างเถอะ ตงจวินยังคงตามมา หลินสวินจึงไม่สะดวกที่จะสืบค้นต่อไป

หลินสวินรู้สึกว่ามันค่อนข้างเหมือนฝันในเรื่องโปเียโปโลเย แอบซ่อนความลับบางอย่างเอาไว้ ต้องคิดหาวิธีที่จะหลบซ่อนสถานะของตัวเอง

ไม่ต้องการให้ตงจวินพบว่าตัวเองไม่ใช่คนปกติ

เขาจะพริบตา พยายามตีเนียนให้มันผ่านพ้นไป

ทว่าสายตาของตงจวินกลับมองตามไปยังทิศทางที่เขาองเมื่อครู่

ภายในอาคารเงียบสงัด ในห้องโถงไม่รู้วาลมพัดมาจากหน้าต่างยาว
จรดพื้นชั้นไหน เสียงหวีดหวีดดังสะท้อนไปมา

“น่าขนลุกนิดหน่อยแฮะ” หลินสวีพูด “พวกเราออกไปกันเถอะ”

ตงจวินหมุนตัวเดินไปตามทางเดิน หลินสวีตามไป เขามองดูแผ่นหลัง
ของตงจวินขณะที่เดินตาม

ตงจวินไม่ได้เจาะลึกถึงคำถามเมื่อครู่ หลินสวีนึกว่าตงจวินจะทำ
อย่างนั้นเสียอีก เรื่องราวมากมายในวันนั้นมันแปลกประหลาดเกินไปแล้ว

อันที่จริงตงจวินก็มีเรื่องราวมากมายที่หลินสวีไม่ได้เจาะลึกเหมือนกัน

หลินสวียกมูมปากขึ้นเงิบ ๆ

ขณะที่กำลังยืม ก็เห็นตงจวินหันกลับมา

ตงจวินถาม “นายกำลังยืมอะไร”

หลินสวีเก็บอาการอย่างรวดเร็ว “ฉันเห็นว่านายหล่อดี”

แววตาของตงจวินกวาดมองมาอย่างเฉยเมย ยื่นมือประคองเขา แล้ว
พาลงไปชั้นล่าง

แสงแดดในสนามหญ้าดีมาก หลินสวีรู้สึกว้าวไยเย็นแปลกประหลาดที่
ตัวเองสัมผัสในห้องเมื่อครู่ถูกชดเชยด้วยแสงแดดด้านนอกอย่างพอดีพอดี

พื้นที่พบปะถูกแบ่งออกเป็นโต๊ะเล็ก ๆ หลายตัว คุณหมอกับศาสตราจารย์
ชิมป์สันนั่งอยู่ด้วยกัน มีเพื่อนร่วมงานคนอื่นอยู่ข้าง ๆ หลินสวีสำรวจ
โดยรอบเงิบ ๆ รู้สึกว่าคนเหล่านี้ได้เปลี่ยนงานปาร์ตี้ให้กลายเป็นงานประชุม
วิชาการระดับไฮเอนด์ไปแล้ว

ตงจวินไม่สนใจเรื่องนี้ อุทิศตัวอยู่กับการป้อนอาหารให้เขา และพูดได้
แค่คำสองคำเป็นครั้งคราวเท่านั้น

เนื้อหาที่พวกเขาคุยกันคือความคิดสร้างสรรค์ของนัตเซล 2.0

มันแตกต่างจากเวอร์ชัน 1.0 ที่เน้นการเล่นเกมนและราคาก็ค่อนข้าง
สูง เวอร์ชัน 2.0 จะถูกแบ่งออกเป็นหลายรุ่นเพื่อเข้าสู่สาขาอาชีพต่าง ๆ ได้

ค่าใช้จ่ายจะลดลงอย่างมากภายใต้เงื่อนไขของการตัดเอฟเฟกต์ภาพและ
ประสบการณ์บางส่วนออกไป เพื่อให้สามารถโปรโมตต่อสาธารณะ และหนึ่ง
ในนั้นก็คือสาขาการแพทย์ ในโลกใบนี้ มีผู้ป่วยจำนวนมากที่ไม่สามารถเดิน
หรือเป็นผู้ป่วยติดเตียงมาเป็นเวลาหลายปี หลังจากเชื่อมโยงกับนิตเซลแล้ว
พวกเขาอาจจะสามารถสัมผัสชีวิตคนธรรมดาในโลกเสมือนจริง ข้อมูลบางส่วน
ที่มีอยู่ในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า มีการรับส่งระหว่างสัญญาณเส้นประสาท
ส่วนปลายของสมองมนุษย์กับตัวรับข้อมูลของนิตเซลซึ่งจะสามารถกระตุ้น
อวัยวะได้ในระดับหนึ่ง และมันอาจมีนัยสำคัญทางการแพทย์

แม้จะมีนัยสำคัญ แต่ก็มีคามยากมากเช่นกัน

นิตเซล 1.0 สามารถแปลงกิจกรรมในสมองของมนุษย์ให้เป็นการกระทำ
ในโลกเสมือนจริง แต่มันไม่ได้อาศัยเพียงการอ่านสัญญาณประสาทของสมอง
มนุษย์เท่านั้น อีกนัยหนึ่งคือมีเพียงหนึ่งในสี่ที่อ่านสมอง สามในสี่ที่เหลือจับ
สัญญาณที่เกิดจากการเคลื่อนไหวระดับจุลภาคของแขนขา เมื่อสองอย่าง
รวมกันก็สามารถฉายภาพปรารถนาของผู้ใช้สู่โลกฮอโลแกรมได้อย่างสมบูรณ์
แบบ แต่หากว่าคนที่นอนอยู่ในตู้ฮอโลแกรมเป็นผู้ป่วยอัมพาตละ จะทำอย่างไร
ฉะนั้น นิตเซล 2.0 จะต้องเอาชนะความท้าทายทางเทคนิค ซึ่งก็คือจะ
‘อ่านสมอง’ อย่างละเอียดได้อย่างไร

หลินสวีนฟังด้วยความตั้งใจมาก จนกระทั่งคุณหมอถามเขา “นายกำลัง
คิดอะไรอยู่”

“ผมมีคำถามหนึ่ง แต่วามันดูไม่เป็นมืออาชีพเอาซะเลย” หลินสวีนกล่าว
ประโยคเปิดตามปกติของเขา

นี่คือสิ่งที่เขาค้นพบระหว่างเล่นเกม โดยสถานการณ์ทั่วไป เมื่อแพ้
ก็就会被เพื่อนร่วมทีมหัวเราะเยาะ แต่สมมติว่าผู้เล่นบอกกับเพื่อนร่วมทีมที่จับคู่
แบบสุ่มทันทีที่เข้าสนามว่า “ฉันท้อแล้วเลย QAQ” อัตราการถูกด่าก็จะลดน้อย
ลงไปมาก ถ้าชนะ เพื่อนร่วมทีมก็จะชื่นชม ถ้าแพ้ ก็จะไม่ตำหนิรุนแรงนัก
แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า บุคลิกในเกมหน้าตาไม่น่าเกลียด

ฉะนั้น เมื่อพูดถึงปัญหาทางอาชีพกับผู้อื่น เขาจะออกตัวก่อนว่า “ผม
ไม่ใช่มืออาชีพหรอกนะ”

คุณหมอ “ฉันไม่ได้คาดหวังให้นายถามคำถามอย่างมืออาชีพ”

หลินสวีนหัวเราะ

เมื่อหัวเราะจบ เขาก็พูดว่า “ถ้าเทคโนโลยี ‘การอ่านสมอง’ ถูกรับรู้อย่างสมบูรณ์ เป็นไปได้ไหมที่...กิจกรรมทั้งหมดของสมองมนุษย์จะใช้สัญญาณไฟฟ้านำเสนอต่อโลกภายนอกได้”

คุณหมอ “เรื่องนี้ยากเกินไปแล้ว แต่ว่าในทางทฤษฎีมันเป็นแบบนี้”

หลินสวีน “จากนั้นสัญญาณไฟฟ้าจะสามารถแปลงเป็นสัญญาณที่คอมพิวเตอร์สามารถรับรู้ได้”

คุณหมอ “ถูกต้อง”

“อย่างนั้นถ้าในสมองของเรากำลังคิดว่า 123456789 x 987654321 เมื่อสัญญาณนี้ถูกอัปโหลดไปให้คอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ก็จะคืนผลลัพธ์นี้กลับมาในสมองของเรา แบบนี้ก็เท่ากับว่าสมองของเรากำลังได้รับการยืดขยายในแง่ของการประมวลผลหรือเปล่า และยังสามารถใช้หลักการเดียวกันกับความทรงจำอะไรพวกนั้นด้วย”

คุณหมอมองเขาด้วยความจริงจัง “ฉันจำได้ว่านายทำเกี่ยวกับปัญญาประดิษฐ์”

หลินสวีนพยักหน้า “ใช่ครับ”

“นายควรคิดว่าจะทำให้คอมพิวเตอร์เหมือนมนุษย์ได้อย่างไร ไม่ใช่ทำยังไงให้มนุษย์เหมือนคอมพิวเตอร์” คุณหมอลูบ ๆ ศีรษะของเขา “พอหนุ่ม ความคิดของนายอันตรายมาก”

หลินสวีนปิดมือของคุณหมอออก “ที่จริงสองปัญหานี้คือปัญหาเดียวกัน”

คุณหมอ “หมายความว่ายังไง”

“สมมติว่าการประมวลผลของคอมพิวเตอร์สามารถเลียนแบบการทำงานของสมองมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ อย่างนั้นการทำงานของมนุษย์ก็สามารถย้อนกลับไปเป็นการประมวลผลของคอมพิวเตอร์ได้เหมือนกัน” หลินสวีนพูด “ผมคิดว่านี่เป็นปัญหาที่คุณกันได้”

คุณหมอกระตุนเขา “นี่มันไม่เกี่ยวกับหัวข้อหลักของพวกเราในวันนี้เลย นายไปบอกตงจวินลี”

พูดจบ ก็ยังหันไปมองตงจวิน “นายดูเลขาหน่อย”

ตงจวินเพียงแค่มิ้มน้อย ๆ เท่านั้น

หลินสวินเบะปาก

ได้ยินตงจวินพูดว่า “นายอยากทำอะไร ไ้ทำแล้วเสร็จแล้วจะพิจารณา
ดูก็ได้”

“แบบนี้ไม่ได้” คุณหมอพุดแทรกอีกครั้ง “จริยธรรม ปัญหาสองอย่างนี้
ขัดแย้งกับจริยธรรม ฉันแปลกใจมากอยู่ตลอดเวลา ทำไมบางคนที่ทดลองทาง
พันธุกรรมจะทำให้เกิดการอภิปรายทางสังคมในวงกว้าง แต่ปัญญาประดิษฐ์
กลับไม่มีใครตำ”

หลินสวินตอบเขา “คุณก็ไม่มีมืออาชีพมากเหมือนกัน อุตสาหกรรม
ของพวกเรายังไม่ถึงขั้นที่ต้องถกเถียงกันถึงจริยธรรม”

คุณหมอ “ถ้าเกิดขึ้น นายยังคิดที่จะทำจริง ๆ หรือ”

หลินสวิน “ผมก็แค่พูดไปอย่างนั้น”

เขาพูดต่อ “กว่าจะทำเรื่องประเภทนี้ให้เป็นจริงได้ก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อย
หนึ่งร้อยปีละมัง”

คุณหมอพุดด้วยความจริงจัง “อย่างนั้นนายก็กลับไปดำเนินงานแล้วเส้น
ต่อเถาะ อย่าคิดเรื่องที่มีมันเป็นไปไม่ได้พวกนี้ เชื้อฟังนะ”

ตงจวินสีหน้าไร้อารมณ์ “นายอย่ารุนแรงกับเขาสี”

“นายจะโทษฉันก็ได้” คุณหมอพุด “นายดูสิ นายปล่อยเขาออกมา
เขาก็ทำของตัวเองหัก ถ้านายปล่อยให้เขาทำวิจัยแปลก ๆ ก็อาจจะเกิดเรื่องอีก
ก็ได้”

หลินสวิน “?”

ทำไมถึงพูดเรื่องที่เขาคำหักอีกแล้ว

ตอนนี้เขาของเขายดีแล้วจริง ๆ นะ

เขาไม่สนใจคุณหมออีก หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความเข้าไป
ในกลุ่ม ส่งตำแหน่งที่อยู่ออกไป บอกว่า สงสัยว่ามีปีศาจ แนะนำให้ใส่ใจ
อย่างใกล้ชิด

ศิษย์พี่ที่เผ่าค่ายกลดาวสะท้านนาส่งอีโมติคอนกลับมาว่า OK

กิจกรรมต่อจากนี้ปกติมาก หลังอาหารค่ำ มีกิจกรรมให้ทำมากมาย ในคฤหาสน์ ซึ่งเรียกง่าย ๆ ว่าเป็นความสุขของคนรวย แต่ว่าหลินสวินเล่นจนเหม่อลอย เขาคอยสังเกตอยู่ตลอดเวลาว่ามีร่องรอยของปีศาจปรากฏขึ้นหรือไม่ แต่น่าเสียดายมาก วันทั้งวัน ที่นั่งเฝ้าบงบจนถึงขั้นที่ทำให้รู้สึกขุ่นเคือง

ขณะที่กำลังจะจากไป พระอาทิตย์ยามเย็นกำลังตกดิน เขามองคฤหาสน์สีขาวดูจืดชืดเป็นครั้งสุดท้าย

“บางครั้งฉันก็รู้สึกว่าการนี้มันแปลกประหลาดมาก” เขาพูดขึ้น
ตงจวินหันกลับมามองเช่นกัน เอ่ยถามเรียบ ๆ “แปลกตรงไหน”
หลินสวิน “บอกไม่ถูก”

บำเพ็ญเพียรเป็นเซียนด้วยภาษา C 3

C 语言修仙

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《C语言修仙》(C Language Cultivation)

Author © 一十四洲 (Yi Shi Si Zhou)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7014-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ซาลาด • ซับเอดิเตอร์ พชร เรืองฉาย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิมล กษณ • ศิลปกรรมปก สุทธิดา กีกสูงเนิน

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ปทุม ปทุมมา, อนุรักษ์ รัตนสถิตกุล

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด พรรัตน์ รูปสูง, สิริราช จิวโสม, บุรีสกร มณีกุลพันธ์

< >

หลินสวิน โปรแกรมเมอร์ใส่แว่นที่ทิ้งชีวิตนับแต่เพียงการเขียนโค้ด
เข้าร่วมมือกับเพื่อนรักอีกสองคนพัฒนา “ลั๋วเสิน”
ระบบ AI อัจฉริยะเพื่อส่งเข้าประกวด
โดยมี ตงจวิน ผู้ก่อตั้งและซีอีโอแห่งอาณาจักรเทคโนโลยี ‘กาแล็กซี’
สนับสนุนเงินทุนอันจำกัดอยู่เบื้องหลัง
แต่แล้วหลินสวินกลับถูกดูดเข้าสู่ระบบบำเพ็ญเพียร
ที่กำลังเผชิญกับภัยคุกคามจากปีศาจร้าย
มีเพียงผู้บำเพ็ญเพียรเท่านั้นที่จะช่วยกอบกู้โลกนี้ได้
ทว่าความเชื่อวชาของหลินสวินมีเพียงแต่การเขียนโค้ด
ดังนั้นในเมื่อต้องเป็นเซียน
ก็เริ่มต้นบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนด้วยภาษา C ก็แล้วกัน...

< / >

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6939-7

9 786161 869397

